

Sygnatura akt IX GC 282/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak – Marczak

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa P. S.

przeciwko K. – Internetowa.pl (...), z o.o. w P.

o ochronę praw autorskich i zapłatę

I. umarza postępowanie w części dotyczącej roszczenia o zapłatę kwoty 600 zł,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. kosztami postępowania obciąża powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego

kwotę 197 zł

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powód – **P. S.** wniósł 9 października 2015 r. do Sądu Okręgowego w Krakowie pozew zatytułowany „o ochronę dóbr osobistych” przeciwko pozwanej – **K.-Internetowa.pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**, w którym zażądał:

1. zasądzenia kwoty 922,50 zł stanowiącej trzykrotność wynagrodzenia umownego między stronami wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
2. zasądzenia kwoty 250 zł stanowiącej równowartość korzyści uzyskanych przez pozwaną, ewentualnie kwoty korzyści określonej na podstawie art. 322 k.p.c. przez Sąd wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że strony zawarły ustnie w lutym 2015 r. umowę, której przedmiotem było stworzenie informacji o działalności gospodarczej powoda poprzez umieszczeniu materiałów powoda na portalu (...). Powód przekazał w tym celu pozwanej materiały zdjęciowe, co do których ma posiadać prawa autorskie. Pozwana w ramach dorozumianej licencji tymczasowej miała jedynie prawo połączyć te materiały fotograficzne (poszczególne utwory) w pokaz slajdów, a następnie umieścić na portalu (...). Pozwana nigdy nie nabyła ani praw autorskich do utworów powoda ani licencji na korzystanie z tych materiałów. Pozwana umieściła swój pasek reklamowy, czym rozporządziła cudzymi prawami oraz zasłoniło informację o kontakcie z powodem na slajdzie „wizytówka”. Bezumowne, wbrew woli powoda, umieszczenie własnej reklamy na cudzym utworze stanowi czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. Zdaniem powoda pozwana bezprawnie ujawnia w Internecie umowę między stronami. Wyliczenie wskazanej kwoty 250 zł wynika z określenia przez pozwaną w fakturze za umieszczenie w Internecie informacji o powodzie takiej wyceny swojego świadczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o przekazanie sprawy do tut. Sądu jako sądu właściwego. Pozwana zaprzeczyła jakoby zdjęcia przesyłane przez powoda były utworami. Nie można bowiem co do nich mówić o jakiejś szczególnej kompozycji, walorach estetycznych, czy innych elementach nadających fotografiom indywidualny charakter.

Pozwana zakwestionowała, aby jakiegokolwiek autorskie prawa majątkowe do fotografii przysługiwały powodowi oraz zaprzeczyła, aby między stronami doszło do jakiegokolwiek ustaleń co do przeniesienia autorskich praw majątkowych oraz wynagrodzenia z tego tytułu. Pozwana zaprzeczyła, aby odniosła jakąkolwiek korzyść majątkową w związku z wykonaniem i umieszczeniem filmiku. Logotyp pozwanej oraz umieszczenie podpisu o wykonawcy pełni funkcję ochroną przed nielegalnym kopiowaniem treści, a wyrażenie „wyk. – K.-Internetowa.pl” nie powoduje konotacji z kancelarią adwokacką powoda.

Postanowieniem z 30 listopada 2015 Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie I C 1774/15 stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do tut. Sądu. Postanowieniem z 26 stycznia 2016 w sprawie I ACz 52/16 decyzja ta została utrzymana w mocy przez Sąd Apelacyjny w Krakowie.

Pismem z 4.07.2016 cofnął pozew w części dotyczącej kwoty 600 zł ujętej w punkcie I pozwu i wniósł o zasądzenie kwoty 300 zł i 200 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie świadczenia usług prawnych. Pozwana – prowadzi działalność gospodarczą w zakresie agencji reklamowej.

Bezsporne, a nadto dowód – wyciąg z (...) powoda (k. 9), informacja odpowiadająca aktualnemu odpisowi z KRS pozwanej (k. 14 i n.).

Strony zawarły ustnie w listopadzie 2014 r. umowę, której przedmiotem było stworzenie informacji o działalności gospodarczej powoda poprzez budowę i umieszczenie filmu na portalu (...) nr (...) przez okres emisji 12 miesięcy. Powód zobowiązał się do zapoznania z warunkami umowy obowiązującymi u pozwanej dostępnymi na stronie internetowej www.książka-internetowa.pl w dniu złożenia zamówienia i je zaakceptował. Kwota wynagrodzenia umownego pozwanego wynosiła 250 zł netto, tj. 307,50 zł brutto.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego adw. kserokopia zamówienia nr (...) z 14.11.2014 (k. 10).

Powód w celu wykonania przedmiotu umowy przez pozwaną przekazał pozwanej materiały zdjęciowe. (...) te miały być wykorzystane do stworzenia zamówionego „filmiku” oraz umieszczenia go na wskazanym portalu internetowym. Zdjęcia przedstawiają powoda samego w swojej kancelarii lub w otoczeniu innych osób poza kancelarią i samą kancelarią. Niektóre ze zdjęć są pozowane, niektóre nie są zdjęciami pozowanymi. Część zdjęć to fotografie wyłącznie wycinków prasowych o powodzie, nieprzedstawiające osobnego wizerunku żadnych osób (tj. uwiecznionego poza tym materiałem prasowym).

Pozwana połączyła te materiały fotograficzne w pokaz slajdów, dobrała muzykę, a następnie umieściła na portalu (...). Pozwana umieściła na tym filmie swój pasek informacyjny pt.: „wyk. – K.-Internetowa.pl”, w formie znaku wodnego na każdym slajdzie w trakcie prezentacji kancelarii powoda. Pasek reklamowy nachodzi na przedostatnim slajdzie „wizytówka” na informację o kontakcie z powodem. Mimo nachodzenia na adres poczty internetowej powoda, adres jest czytelny, albowiem napisany czarną, wyraźną czcionką. Na rozpoczęcie i na zakończenie prezentacji jest również pełnoekranowy slajd przedstawiający przedsiębiorstwo pozwanego – jego firmę i logo. W ostatnim slajdzie dodano jeszcze informację, że prezentacja została przygotowana przez przedsiębiorstwo pozwanego.

Zasadniczo bezsporne, a nadto dowód – oględziny materiału filmowego przygotowanego przez pozwaną na zlecenie powoda.

Pozwana, wezwana do zwrotu kwoty 307,50 zł wynagrodzenia za wadliwie wykonany film, zmodyfikowała film umieszczony na portalu (...) i umieściła go pod nowym linkiem. Pozwana uwzględniła zmiany proponowane przez powoda. Powód uznał to za nieprawidłowe wykonanie rzeczonoego postanowienia. Na dzień zamknięcia rozprawy, żaden z podanych przez strony linków na ww. portalu nie był aktywny.

Bezsporne, a nadto oświadczenie pełn. powoda – wydruk listów internetowych stron (k. 12-13).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu SN z 15.0.1974 r., sygn. akt KW 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203).

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy określić okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a następnie dokonać szczegółowej analizy twierdzeń każdej ze stron odnośnie tych okoliczności.

Powód przedłożył kserokopie zamówienia, listów internetowych stron oraz filmik na płycie DVD-R, a strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości, autentyczności, a także tego, że osoby tam podpisane działały w imieniu i na rzecz pozwanych. Natomiast Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Należy wskazać, że ww. dokumenty są dokumentami prywatnymi, w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem dowodem tego, że osoba, która ów dokument podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się jednak na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skutecznie prawnie. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów – art. 233 k.p.c. (por. Komentarz do KPC, Część pierwsza, postępowanie rozpoznawcze, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2002, s. 517). Sąd dopuścił dowód z filmiku przedłożonego na płycie, albowiem w sprawie było bezsporne, że jest to dzieło będące przedmiotem umowy stron. Sąd stosował odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin i z dokumentów (art. 308 § 1-2 k.p.c. w brzmieniu przed ustawą z 10 lipca 2015).

Sąd odmówił przeprowadzenia dowodu z przesłuchania powoda przed sądem wezwanym, albowiem powód nie podał żadnych argumentów za swoim wnioskiem, a Sąd się ich nie dopatrył (por. k. 83). Powód jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu gospodarczego i prawniczego, reprezentowanym dodatkowo przez zawodowego pełnomocnika, toteż jest świadomy przesłanek, o których mowa w art. 235 § 1 k.p.c. skutkujących przeprowadzenie dowodu wbrew zasadzie bezpośredniości. Powód nie podał, że istnieją poważne niedogodności związane z jego dotarciem do siedziby sądu. Natomiast Sądowi z urzędu wiadome jest, że pomiędzy siedzibą sądu a miejscem zamieszkania powoda istnieją bezpośrednie połączenia kolejowe. Opłata za przejazd na tej trasie zaczyna się od 71 zł w jedną stronę. Przeto koszty podróży powoda do sądu nie są niewspółmierne do dochodzonego pozwem roszczenia. Należy wskazać, że powód jest stroną procesu, czyli jego podstawowymi obowiązkami oraz prawami jest jego prowadzenie przed właściwym sądem oraz uczestniczenie w rozprawach. Dwukrotnie wzywany do stawienia się osobiście przed sąd orzekający powód nie stawiał się, ani nie przedstawił usprawiedliwienia. Nie stawiał się również jego pełnomocnik. Przesłuchanie stron miało być jedynym osobowym dowodem w sprawie, a biorąc pod uwagę prawo pozwanego do wzięcia w nim udziału oraz podstawową zasadę prowadzenia procesu przed sądem orzekającym, jak również brak obiektywnych przeszkód do stawienia się powoda przed sądem w Poznaniu, w tym wypadku sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o jego przesłuchanie w drodze pomocy prawnej przed sądem jego miejsca zamieszkania. Przy czym, po przeprowadzeniu dowodu z oględzin przedmiotu umowy (pokaz filmu na rozprawie w dniu 14.11.2016 roku) dowód ten i tak podlegał oddaleniu z uwagi na przepis art. 217 § 3 k.p.c. oraz fakt, że wszystkie sporne okoliczności faktyczne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Pozostała jedynie ocena prawna, która należy do Sądu, a dotycząca przebiegu współpracy stron oraz charakteru umowy stron i dochodzonych pozwem roszczeń. Pozwana

wszak przyznała, że powód przekazał jej zdjęcia do filmu przygotowanego przez pozwaną, natomiast treść wykonanego dzieła przez pozwaną wynikała z dowodu z nagrania filmu. Kwestia udzielenia dorozumianej licencji niewyłącznej przez powoda wynikała również z okoliczności sprawy, zachowań stron przy wykonywaniu umowy oraz odpowiedniej oceny dowodów – zgodnie z art. 231 kpc. Nadto okoliczność ta ostatecznie, wobec stwierdzonego braku autorstwa powoda, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016; dalej jako: PrAut) przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór). W przepisie art. 1 ust. 2 pkt 3 PrAut obejmującym wyliczenie przykładowych bytów podlegających ochronie znaleźć można utwory fotograficzne.

Zgodnie z art. 17 PrAut, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Zgodnie z art. 79 ust. 1 PrAut uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa:

- 1) zaniechania naruszenia;
- 2) usunięcia skutków naruszenia;
- 3) naprawienia wyrządzonej szkody:
 - a) na zasadach ogólnych albo
 - b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu;
- 4) wydania uzyskanych korzyści.

Przy czym art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b PrAut w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej - w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok TK z 23 czerwca 2015, sygn. akt SK 32/14, Dz. U. z 1 lipca 2015).

To na powodzie spoczywał ciężar dowodu w zakresie autorstwa przedmiotowych fotografii, ponieważ nie znajduje w sprawie zastosowania domniemania określone w art. 8 ust. 2 PrAut i art. 15 PrAut. Na przekazanym do akt na płycie DVD-R filmie, przygotowanym przez pozwaną, umieszczone są firma i logo pozwanej. Wbrew twierdzeniom powoda są to dane pozwalające na ustalenie nazwiska twórcy, producenta, bądź wydawcy. Wyrażenie zawarte na każdym slajdzie, podkreślone przez ostatni slajd odnoszący się wyłącznie do pozwanej, zostało zawarte w filmie ze względu na przywoływane wyżej domniemanie z art. 8 ust. 2 PrAut. Firma i logo pozwanej zostało umieszczone w charakterze twórcy – wskazuje na to wyrażenie skrótowe „wyk.”. Interpretacja tego skrótu, w kontekście ostatniego slajdu, gdzie jest on rozwinięty, nie pozostawia wątpliwości, że chodzi o wykonanie (wyprodukowanie) utworu. Brak było przy tym podstaw do kwestionowania, że dane te nie zostały podane do publicznej wiadomości w związku z rozpowszechnianiem utworu. Oznacza to, że na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że to jemu, a nie pozwanemu przysługują majątkowe prawa autorskie, których ochrony niewątpliwie dochodził w tym procesie. Wbrew mylnemu tytułowi pozwu, z jego treści wynikają jednoznacznie sformułowane roszczenia. Nawet, gdyby ów ciężar nie spoczywał

na powódzie na podstawie ww. przepisów, to zgodnie z ogólnym przepisem art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. I k.p.c. powód – jako strona powołująca się na prawo podmiotowe – winien wykazać fakt przysługiwania mu tego prawa.

Wytwór niematerialny, po to aby uzyskać kwalifikację „utworu” w rozumieniu art. 1 ust. 1, powinien spełniać łącznie następujące warunki:

- a) stanowić rezultat pracy człowieka (twórcy),
- b) stanowić przejaw działalności twórczej,
- c) mieć indywidualny charakter,
- d) zostać ustalony.

W zasadzie pozwana kwestionowała przesłanki określone wyżej. W jednym z dawnych, ale nadal aktualnych orzeczeń Sąd Najwyższy przyjął, że nie można uznać za utwór fotograficzny zdjęcia, które polega tylko na rejestracji rzeczywistości i nie ma znamion oryginalności ani też cech o charakterze osobistym (wyrok SN z 10 maja 1976, IV CR 127/76). Z kolei według R.M. S. fotografia zawsze jest utworem, ponieważ zawsze twórca ma jakiś wybór – co do kadrowania, oświetlenia, czasu naświetlania, wyboru negatywu, itp. (R.M. Sarbiński, Utwór fotograficzny i jego twórca w prawie autorskim, Kraków 2004, s. 16 i n.). Prawodawca unijny w motywie 16 preambuły dyrektywy 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (wersja ujednolicona) (Dz. U. UE L z 27 grudnia 2006) stwierdza, że utwór fotograficzny uważany jest za oryginalny, jeżeli stanowi on własną intelektualną twórczość autora, odzwierciedlającą jego osobowość, nie biorąc pod uwagę innych kryteriów, takich jak wartość lub cel utworu. Dyrektywa ta jest implementowana do polskiej ustawy prawno-autorskiej. Owa cecha „własnej twórczości intelektualnej” jest tłumaczona jako „oryginalność”, „odzwierciedlenie osobowości twórcy” lub zaznaczenie „osobistego charakteru” dzieła (J. Barta, R. Markiewicz, Prawo autorskie, Warszawa 2013, s. 35). Opierając na powyższych poglądach Sąd nie kwestionował twórczości i indywidualności zdjęć zawartych w pokazie slajdów, przekazanych przez powoda pozwanemu. Uznał, że wszystkie zdjęcia pozwane lub niepozwane przedstawiające powoda i jego kancelarię są utworami, albowiem zostały odpowiednio i niepowtarzalnie zkadrowane, oświetlone, dobrane tło oraz wytworzona atmosfera (por. wyrok TSUE z 1 grudnia 2011, C-145/10 pkt 90-92). Jednakże w ocenie Sądu utworami nie są pozostałe zdjęcia zawarte w przygotowanej przez pozwaną prezentacji. Fotografie artykułów prasowych nie posiadają cechy indywidualnego charakteru z art. 1 ust. 1 PrAut, albowiem zdjęcia obiektów 2D mają najwierniej oddać przedmiot fotografowany; w tym wypadku najbardziej czytelny i wierny ma być zeskanowany artykuł prasowy.

Abstrahując od walorów artystycznych zdjęć oraz samego pokazu slajdów jednoznacznie stwierdzić trzeba, że w toku postępowania powód nie wykazał, że przysługują mu autorskie prawa majątkowe do ww. utworów. Powód nawet nie składał w tym kierunku twierdzeń, a z przedłożonych dowodów trudno przyjmować, że powód był twórcą fotografii. Większość z nich przedstawia wyłącznie powoda, a żadna z nich nie jest autoportretem.

W ocenie Sądu między stronami doszło do zawiązania stosunku zobowiązaniowego – umowy o dzieło. Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Pozwana miała zrealizować dla powoda film informacyjny (pokaz slajdów), który miał zawierać jego dane osobowe, obrazować przedmiot działalności powoda oraz dotychczasowe doświadczenie oraz poprzez odpowiednie ułożenia i wykorzystanie przekazanych przez powoda zdjęć. Sąd po zapoznaniu się z przedłożonym przez powoda filmem nie znalazł potwierdzenia zarzutów sformułowanych w pozwie co do nienależytego wykonania umowy lub czynu niedozwolonego. Zgodnie z art. 471 k.c. statuującym odpowiedzialność kontraktową - dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z przepisem deliktowym art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W związku z powyższym zwrócić uwagę należy na treść przepisu art. 443 k.c. z którego wynika, że okoliczność, że działanie lub zaniechanie, z którego szkoda wynika, stanowiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie istniejącego uprzednio zobowiązania, nie wyłącza roszczenia o naprawienie szkody z tytułu czynu niedozwolonego, chyba, że z treści istniejącego uprzednio zobowiązania wynika co innego. Zatem przepis ten dopuszcza zbieg roszczeń deliktowych i kontraktowych w sytuacji, gdy ten sam stan faktyczny kwalifikowany może być jako czyn niedozwolony i zarazem jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (zob. A. Olejniczak, Komentarz do art. 443 Kodeksu cywilnego [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, pod red. A. Kidyby, LEX 2010, nr 621271 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 23 stycznia 2013, I ACa 723/12, LEX nr 1292858). Strona pozwana nie podnosiła w trakcie procesu twierdzeń dotyczących postanowień umownych wyłączających - w myśl przywołanego wyżej przepisu – jej odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego. Przeto, w kontekście zgłaszanych roszczeń, do Sądu należy ocena stanu faktycznego sprawy pod kątem obu ww. reżimów prawnych. W sprawie trudno mówić o naruszeniu kontraktu lub delikcie w oparciu o zaproponowany przez powoda i przeprowadzony materiał dowodowy. Informacje o stronie pozwanej nie wpływają w żaden sposób na treści prezentowane przez powoda – tj. jego zdjęcia lub dane kontaktowe. Nawet na slajdzie „wizytówka” wszystkie dane kontaktowe – w tym adres internetowy powoda – są czytelne na tle znaku wodnego pozwanej. Informacja o stronie pozwanej jest bowiem w formie znaku wodnego, a usytuowanie danych producenta utworu (tutaj: filmiku reklamowego) wymuszone jest przez charakter twórczości. Sąd nie dopatrył się więc w zachowaniu pozwanego nienależytego wykonania umowy o dzieło, względnie czynu niedozwolonego.

W związku z powyższym, ze względu na niewykazanie przez powoda roszczeń ostatecznie sprecyzowanych pismem z 4.07.2016, powództwo należało oddalić w podtrzymany zakresie.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym. Przepis art. 203 § 1 k.p.c. wskazuje, iż pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie jest połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powód cofnął pozew przed rozprawą i zrzekł się roszczenia w części dotyczącej kwoty 600 zł. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do takiego twierdzenia. Uznając zatem, że cofnięcie pozwu nastąpiło ze skutkiem prawnym, należało na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. orzec jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że powód przegrał spór w całości winien zwrócić pozwanej poniesione koszty procesu, na które składają się wynagrodzenie pełnomocnika wynikające z § 6 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 2 a contrario Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163 poz. 1349) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

SSO Katarzyna Krzymkowska